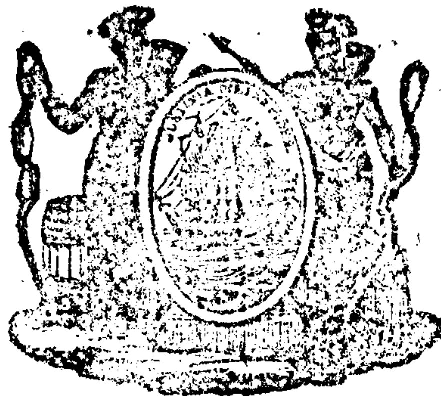
Ao. 1858. Dingsdag

No. 134. 9 November.

SURINAAMSCHE COURANT EN GOUVERNEMENTS ADVERTENTIE BLAD.

Gouvernements-Secretarie.

Paramaribo, den 5 *November* 1858.

Aangezien de Heer Gouverneur zich op morgen voor eenige dagen van *Paramaribo* zal verwijderen, is de Heer Procureur Generaal belast geworden met de behandeling der dagelijksche zaken, gedurende Zijner Excellentie's afwezigheid.

Bij afwezigheid van den Gouvernements Secretaris.
De Hoofd-Commies,
J. E. WESENHAGEN.

Gouvernements-Secretarie.

Paramaribo, den 5 *November* 1858.

De Agent van Policie L. Bol, is, onder de nadere goedkeuring des Konings, uit 's Lands dienst *ontslagen.*

Bij afwezigheid van den Gouvernements Secretaris,
De Hoofd-Commies,
J. E. WESENHAGEN.

Gouvernements-Secretarie.

Paramaribo, den 5 *November* 1858.

Ten gevolge van het daartoe door G. F. C. Romans gedaan verzoek, zijn *Brieven van Manumissie* verleend geworden aan de slavin *Malvina*, geboren in 1837, dochter van *Aspacia*, bekend gestaan hebbende ten name van het Genie Departement.

Zullende de gemelde gemanumitteerde voortaan de namen voeren van:

Antoinette Malvina Romons.

Bij afwezigheid van den Gouvernements Secretaris,
De Hoofd-Commies,
J. E. WESENHAGEN.

Gouvernements-Secretarie.

Aanzoek voor Vrijgeving.

1858.

5 Nov. Van het slavenkind *Martha Theodora*, geboren in 1858, dochter van *Helena*, toebehoorende aan E. J. Slengarde.

Bij afwezigheid van den Gouvernements Secretaris,
De Hoofd-Commies,
J. E. WESENHAGEN.

Tweede Afkondiging.

Gouvernements-Secretarie.

Paramaribo, den 8 *November* 1858.

(12961) Ten verzoeke van Antonio Vieira, wordt van zijn voorgenomen vertrek uit de Kolonie aankondiging gedaan.

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Transport.

(13059) Den 5den November 1858. A. P. Dursteler aan J. Hecht als in huwelijk hebbende F. C. van van den Bergh zich noemende en schrijvende F. C. van den Bergh, van het Huis en Erf, aan de *Steenbakkerij straat*, N. W. La. C. No. 114, O. W. La. D. No. 295.

Idem. C. Zwoll echtgenoot van G. H. van Zutphen, aan W. Baat, van het Erf en daaropstaande Gebouwen, aan de *Keizer straat*, N. W. La. D. No. 40, O. W. La. D. No. 228.

Idem. De Exploicteur, aan D. J. C. O'Ferrall, van het Erf met de daaropstaande Gebouwen, aan de *Graven straat*, N. W. La. A No. 36, O. W. La. B. No. 38.

Paramaribo, den 5 *November* 1858.
De Griffier bij het Geregtshof,
MARTINI VAN GEFFEN.

Paramaribo, den 8 *November* 1858.

Alzoo Jacob van Gelder zich aan het Collegie van Commissarissen voor het Departement der *Onbeheerde Boedels* heeft geadresseerd ter bekoming van voorloopige uitbetaling zijner vordering ten laste den boedel J. S. Burne;

Zoo wordt daarvan ingevolge Art. 4 der Publicatie van den 5den December 1843 (G. B. No. 8) de noodige aankondiging gedaan.

De Secretaris bij het Collegie voornoemd,
[12966] J. ELLIS.

Edictale Citatie.

(13145) De Exploicteur bij het Geregtshof in de Kolonie *Suriname*, dagvaardt bij bij deze alle bekende en onbekende Crediteuren:

Van de Erven van W. Jackson en weduwe W. Jackson, wegens het provenue van de op den 3n. September 1858, bij Executie verkochte Centraal Fabriek op de Plantaadje *Buitenrust* cum annexis, aangekomen hebbende de Erven van W. Jackson en weduwe W. Jackson, voornoemd.

Van den boedel J. L. Schmidtmer, wegens het provenue van het op den 10n. September 1858, bij Executie verkochte Erf, met de daaropstaande Gebouwen, aan de *Graven straat*, La. A. No. 36, aangekomen hebbende den boedel J. L. Schmidtmer, voornoemd.

Om te compareren of gemagtigden te zenden ter Præ et Concurrentie Rolle van het Geregtshof voornoemd, welke gehouden zal worden op Vrijdag den 26n. November 1858, des voormiddags om *acht* ure, ten einde aldaar te zien dienen van *Relaas en Bijlagen*; voorts hunne sustenuen van Præ et Concurrentie op te geven en wijders met den impetrant voort te procederen als naar regten.

Opdat niemand hiervan eenige ignorantie zoude kunnen of mogen pretenderen, is deze gepubliceerd en geaffigeerd alhier aan *Paramaribo, den* 8 *November* 1858.

SIMON ABENDANON Sz.

(12962) De Exploicteur bij het Geregtshof in de Kolonie *Suriname*, zal op Vrijdag den 10n. December 1858, des voormiddags ten *half negen* ure, publiek bij Executie verkoopen:

De verlaten plantaadje **de Lemmert** c. a., en

De verlaten plantaadje **Sophia'slust** c. a., beiden gelegen in de *Motkreek*, aankomende A. E. P. van Halm Wed. A. Cameron.

Paramaribo, den 8 *November* 1858.
SIMON ABENDANON Sz.

Titels en waardigheden in Britsch Indie.

Tot beter verstand der belangrijke gebeurtenissen in Britsch Indie mag de navolgende verklaring van oostersche titels en ambten niet ondienstig worden geacht.

Wij beginnen met den schahenschah of schah der schahs, ook padischah genaamd, hetgeen niet minder dan keizer beteekent. Men denke hierbij aan den Grooten Mogol, die te Delhi den voorvaderlijken troon wilde herstellen en zich reeds voor den wettigen souverein van geheel Hindostan en het zuidelijke Indie hield. Zijne zonen laten zich schazadehs noemen en zijne dochters schazadis. Zijn takhti, d. i. de troon, is door de omrahs, de rijksgrooten, omgeven. Onder de opperheerschappij van den Grooten Mogol krioelen tusschen den Indus en Ganges niet minder dan 200 groote of kleine souvereinen, die radschahs of koningen heeten. Met hen zijn de Hindoes weinig ingenomen, blijkens de benaming van radschabangsi of zonen der radschahs, die zij aan verschtelijke individuus geven. Bij de oostersche zucht tot weelde

en het belang der epitheta ware het woord radschah al te eenvoudig; de souvereinen noemen zich uit dien hoofde niet alleen radschahs, maar bovendien maharadschahs of groot-koningen (welken titel voorheen ook de koning van Perzie voerde). De gouverneurs der provincien heeten nababs, in andere streken ook subadars, subabs of nizams; na den val van het keizerrijk Delhi werden deze nizams onafhankelijke vorsten in hunne provincien, namen den titel peischwas aan, en benoemden ministers die slechts met het kommando der paleizen belast waren. De peischwa regeerde in Puna, terwijl de wettige koning van Sattara verjaagd was. Een ander maharatten-vorst, die van Baroda, noemt zich trotschelijk guikowar of ossenbedwinger: wederom een ander, die van Supur, heet schakribu, d. i. vorst der dansers, waarbij is op te merken, dat zelfs sommige hoofdgoden van het Hindoe-Pantheon den titel van danser voeren. Andere ontzette indische vorsten (Mahomedanen) vergenoegden zich met den meer bescheiden naam van emirs. De officiele nomenclatuur van waardigheden is hoogst talrijk. Zoo heet darbar het hof van een vorst, gadi de troon, emir en nair beteekent van adel, thakur en babu is een rijksgrootte, dschey wil zeggen heer, chodschah een gentleman, sahik een voornaam persoon. Vele Hindoes eenvoudige partikulieren, noemen zich dood eenvoudig narain d. i. hemellinge. Prinsessen en dames van rang heeten bij de Mahomedanen chatum, begam of chanam, bij de Hindoes banu, bubu of bibi. Dwan is de minister van financien, muk pardhan die van binnenlandsche zaken, wakil een ambassadeur, serkar een intendant, sirdar een kapitein en amildar een ambtenaar. Het indische woordenboek voor belastingen kan den Europeschen toets doorstaan: De landbouwer, reiot, is de hoofdbelastingpligtige, na voldoening aan den rijksontvanger, den bundobust, moet hij nog den bramaan of priester zijner gemeente betalen. In vele provincien behooren de landerijen aan een generalen rijkspachter, heet de zimindar en wordt bijgestaan door pudwaris en beiaks. De verschillende ambtenaren bij de administratie der belastingen zijn de taschildar, talukdar, desmuk, badschar, kanugan, mokaddem, sesawel; mahadschenseen potdars heeten de wisselaars, die ook op panden leenen en met den reiot woekeren wanneer hij geld noodig heeft. Te Calcutta is de zetel van het opperste geregtshof. Bovendien zit er in elke hoofdstad der drie presidentschappen een sadder diwany of opperregtbank voor strafzaken, en een nizamat adalat of hof van civiele appellen. De leden dezer hoven hebben ieder een jaarlijksch tractement van 65,000 gulden. Er zijn tweederlei regters: de munsiffs voor inboorlingen en de sadder omins voor Europeanen. Naast deze stelselmatige magistratuur vindt men nog muftis, hakims, amins, kadis, mansebdars, enz.

De langrijkste waardigheden der Hindoes zijn: brahmaan of priester, lid der eerste kaste; kschatrija (thans bijna uitgestorven en door de radschaputen of vorstenzonen vervangen), krijgsman representerende de tweede kaste; waisya of basch, koopman, derde kaste, en sudra (werkman, kunstenaar en landbouwer) vierde en laatste kaste. Purohit is een kapellaan, atscharja een proponent, pandita (of pundit, zoo als de Engelschen schrijven) een geleerde en guru een pedagoog. De bairagis, nirhanis, nerandschanis, pantschalis, onedanis, sanschakis, dschoeghis, dandis, goheins, tapassys en munis zijn monniken der Hindoe-orden. Takhu bary heet eene kapel, pagode, tot geestelijke einden bestemd gebouw. Een schrijver heet sircar, een geneesheer heyd en mischer. De indische Muzelmannen noemen een theologant mollah, een leeraar munschi, een ketter kalender en een ongeloovige kaffir. De Muzelmannen die het meest bedrijvige deel aan opstand genomen hebben, heeten maulawys, d. i. wijzen of geleerden. Maktal beteekent school, en mesdschida een moskee. In Madras noemt men de Muzelmannen bubbies, op Malabar moplahs. Van de betrekkingen der inboorlingen bij het leger te voet heet een korporaal naik, een sergeant haveldar, een luitenant 2e. klasse dschemmadar en een luitenant 1e klasse subahdar. Bij de kavalerie heeten de officieren rhisalahdars, de wachtmeesters rhisaidars en de vaandeldragers stychen-berdars. Olifantendrijvers noemt men filbans of sarbans of mahuatsthugs (in Hindostan), en phausigars — men denke aan een der tooneelen uit Sue's *Juif Errant* — (in Dekkan) heeten de leden van een geheim genootschap, tot vermoording van reizigers ter eere eener inlandsche wraakgodin. Dakoits zijn roovers; de overige dieven rangschikken zich (even als te Parijs en Londen) in verschillende klassen: kallabantrus; maharkhais, dattureas, pindaris en lutis. Maar verre boven al deze vorsten, volkeren, kasten, sekten, legers, moordenaars, roovers en dieven staat de »Company Sahid-Bahadur" of de oost-indische compagnie.

De Cellulaire gevangenis te Bruchsal.

De bekende Duitsche reiziger graaf Görr, reeds tijdens zijn bezoek te Philadelphia in 1844 een warm voorstander van het zoogenaamde pensylvaansche stelsel, werd het nog meer sedert hij onlangs een bezoek bragt aan het nieuwe tuchthuis voor mannen te Bruchsal, dat, onder de leiding van den bekwamen direkteur Füslin, in zekeren zin voor Duitschland als model eener cellulaire gevangenis geldt. Daar ook in Nederland het cellulaire stelsel vele aanhangers heeft, maar zoo als nog onlangs bleek eveneens voorname tegenstanders, en het pleit omtrent het gevangeniswezen verre van voldongen mag heeten, getuige menige belangrijke in den laatsten tijd daarover uitgegeven brochure, getuige onder anderen de zending van deskundigen door het gouvernement afgevaardigd tot onderzoek der buitenlandsche gevangenissen, zal eene nadere kennismaking met de organisatie der cellulaire gevangenis te Bruchsal, in Baden, niet geheel van belang ontbloot zijn. Uit dien hoofde ontleenen wij een en ander daaromtrent aan hetgeen graaf Görr na zijn bezoek aldaar mededeelde.

Een hoofdbezwaar tegen de afzonderlijke opsluiting is, in de oogen harer tegenstanders, het zoogenaamde *Eingemauertsein* binnen de cel gedurende langen tijd. Dit bezwaar, dat de cel bij een graf vergelijkt, vervalt nergens meer dan te Bruchsal, alwaar de gevangenen dagelijks driemaal hunne cellen verlaten, en wel tweemaal voor wandelingen en een keer om, hetzij ter schole te gaan, hetzij (op Zondag en drie andere dagen der week) tot het bijwonen der eeredienst. Tot kerk en school worden daartoe ingerigte zalen gebezigd, alwaar de plaatsen in den vorm van een amphithéâter zijn ingerigt. De gevangenen worden met de celkap op vijftien passen afstand van elkander door de opzigters naar deze plaatsen geleid, alwaar zij worden opgesloten en elkander niet kunnen zien.

De bedenking dat deze gemeenschappelijke wandeling tot onderling verkeer leidt of opwekt, wordt door den direkteur bestreden. De ervaring toont, zoo als de heer Füslin beweert, dat de gevangenen volstrekt niet op kennismaking met hunne lotgenooten gesteld zijn, ja in den regel zelven dergelijke pogingen aangeven met het verzoek om bescherming daartegen. De zucht tot verkeer vermindert ook allengs naarmate de opsluiting minder eenvoudig is.

Aan godsdienstoefening ter kerke geeft de heer Görr verreweg de voorkeur boven die met halfgeopende celdeuren.

Het examen der veroordeelden liep over aardrijkskunde, uit het hoofd rekenen, mathesis tot en zelfs met stereometrie, alsmede landhuishoudkunde, en mogt in elk opzigt hoogst voldoende heeten. De gespannen aandacht der leerlingen, en hunne opgeruimde stemming wederlegden treffend het beweren, dat stompzinnigheid een onafscheidelijk gevolg der eenzame opsluiting is.

Het onderwijs wordt aan alle veroordeelden beneden de vijf en dertig jaren gegeven, en op verlangen ook aan ouderen.

De wandelplaatsen beslaan, even als elders, een gedeelte van het binnenplein en zijn straalsgewijze om het middelpunt van toezigt gerangschikt, maar verschillen van anderen daarin doordien hun omtrek niet met den muur sluit, maar met hekken, die het uitzigt op de binnenplaats en aldaar opzettelijk aangebragte priëlen en bloemperken vergunnen. Dit genot wordt verhoogd doordien de veroordeelden wel eens van wandelplaats veranderen en dus ook hierin verscheidenheid en afwisseling voor hen bestaat.

De muren der cel zijn geel geverwd, het groote raam kan geopend worden. In de korridors hangen staande klokken, en elke cel heeft almanak en plan tot verdeeling der uren.

Voor de uitmuntende inwendige tucht, spreekt, dat er in de maand Mei jl. niet meer dan viermaal disciplinaire straffen behoefden opgelegd te worden, terwijl de bevolking 330 gevangenen bedroeg.

Ook te Bruchsal kan de kommissie van administratie de eenzame opsluiting wijzigen, schorsen of opheffen, wanneer dit vereischt wordt, hetgeen dan nog wel eens met bejaarde lieden gebeurt, die men alsdan op de binnenpleinen bezig houdt. Ook op rekonvalescenten van zware ziekten moet deze uitzondering dikwerf worden toegepast. Tot deze klasse behooren de zoogenaamde schoonmakers, die echter de medegevangenen insgelijks niet zien.

De kost der veroordeelden bestaat uit anderhalf pond brood en drie malen daags soep, om den anderen dag vleesch, en wordt naar omstandigheden verbeterd.

Aan het slot van zijn opstel voert graaf Görr twee omstandigheden aan als bekende hinderpalen tegen het welslagen van het badensche gevangeniswezen: namelijk de bij vonnis uitgesproken *strafverzwaringen*, b. v. door hongerkost (water en brood eens of meermalen in de week), of periodiek donker arrest, welke, naar het oordeel van den direkteur Füslin, hoogst nadeelig werken, en de gevangenen slechts deprimeren en verbitteren, alsmede het *toezigt der politie* op ontslagen misdadigers, die bovendien aan hun domicilie gebonden blijven. Gelukkig kent Nederland het een noch het ander, maar wel de te Bruchsal gewaardeerde, aldaar echter gemiste vereenigingen in het belang van ontslagen veroordeelden.

Berigten van verschillenden aard.

In weerwil van al hetgeen in den laatsten tijd reeds over Villa Franca gesproken is, kan het volgende schrijven uit Turin niet dan welkom zijn, te meer omdat de inhoud dezer correspondentie in alles overeenstemt met de officieele *Gazette Pimontese*. De correspondent van de *Daily News* namelijk, zegt daaromtrent het volgende: De zaak is door onderscheidene buitenlandsche bladen zeer verkeerd opgevat en voorgesteld, maar tevens ernstig genoeg om er op goede gronden tegen op te komen. Ik ben in staat gesteld, omtrent het punt in kwestie de meest voldoende opheldering te geven, en ik heb die uit zulke welonderrigte bronnen verkregen, dat een ieder ze gerust met eene officiele mededeeling gelijk kan stellen. Eer wij Genua in bezit hadden, was Villa Franca de eenige Sardinische krijgshaven; doch al spoedig begon men bij de aanwinst van eerstgenoemde stad te denken, dat twee arsenalen voor eene zoo kleine zeemagt als de onze eigenlijk te veel was en Villa Franca werd, om zoo te spreken, opgeheven. Nu heeft Rusland, hetwelk, tengevolge van het Parijsche tractaat, langs de geheele kuststreek der Middellandsche zee geene eigene aanlegplaats bezit, aanzoek gedaan om den afstand van Villa Franca. De Sardinische regering wees evenwel ieder voorstel, zoowel tot verkoop als tot verhuring van dat terrein, bepaaldelijk van de hand, en verklaarde uitdrukkelijk in geen enkel accoord te zullen treden, ten gevolge waarvan eene buitenlandsche mogendheid zelfs maar den schijn zou kunnen hebben van eene, hetzij tijdelijke of voortdurende, aanspraak op Villa Franca. Het eenige wat in dit geval aan Rusland werd toegestaan, was dat het daar een depôt van steenkolen mogt hebben, benevens eenige magazijnen voor het benoodigde tot uitrustingen van schepen en eenige hellingen, die ook tot reparatie van oorlogsvaartuigen zullen mogen gebezigd worden.

De regering van Sardinie verleende die concessie, omdat zij geene reden kon vinden, om aan Rusland te weigeren, wat zij tien jaren geleden, aan de Vereenigde Staten had ingewilligd. Ten gevolge van oneenigheden tusschen deze Amerikaansche republiek en Spanje, zag eerstgenoemde zich namelijk van de havenplaats Mahon beroofd en verkreeg daarvoor van Sardinie het gebruik van Varignano in de golf van Spezzia. Toen nu Sardinie besloten had, zijne vloot naar Spezzia te verleggen, liet onze regering de Vereenigde Staten aanzeggen, dat de verleende toelating te Varignano had opgehouden, omdat zij zelf die kust in gebruik verlangde te nemen: en even zoo heeft ons gouvernement ieder oogenblik het regt om ook ten aanzien van Villa Franca met Rusland te handelen. Het eenige wat men niet kan tegenspreken, is dat er in de verleende concessie eene zekere toenadering tot het Russische kabinet ligt opgesloten. Men moet evenwel ook in aanmerking nemen, dat Sardinie wel niet groot is, maar zich in weerwil daarvan toch gedrongen gevoelt, de zaak van Italie te bevorderen, en zich daardoor hoe langer zoo meer den haat van Oostenrijk op den hals haalt, hetwelk in alle geval nog voortdurend 4 à 500 000 man onder de wapenen houdt. Hierdoor bevindt Sardinie zich in de dringende noodzakelijkheid, van zich met andere mogendheden bevriend te maken, en de regering oordeelt natuurlijk niet ten onregte, dat zij die vriendschap in de allereerste plaats moet zoeken bij eene mogendheid, die met Oostenrijk alles behalve ééne lijn trekt.

Aan de *Gazette de Lyon* wordt uit Konstantinopel het volgende geschreven: Wat heeft de verontwaardiging van den sultan nu toch eigenlijk te weeg gebragt? Niets anders dan een openbaar schandaal en eenige maatregelen van bezuiniging, die men waarschijnlijk wel weer spoedig uit het oog zal verliezen, om tot het oude terug te keeren. Wij hebben slechts een enkel feit te vermelden, om te doen zien, hoe weinig staat er te maken is op al die geruchtmakende hervormingen. De seraskier Riza-Pacha, die, gelijk men weet, aan het hoofd staat der commissie, belast met de regeling der civiele lijst en het tegengaan der finantiele misbruiken in het paleis, heeft in het serail de strengste bevelen gegeven, ten einde de sultanes in hare geldverspillingen te stuiten en haar te noodzaken, buiten het serail mindere weelde ten toon te spreiden. Doch wat gebeurt er? Een dezer dames, niet bijzonder gesticht over zulk eene nieuwe voogdijschap, besloot door eene eigenaardige demonstratie te doen blijken, dat zij niet voornemens was, zich maar zoo goedschiks daaraan te onderwerpen. Daags nadat Riza-pacha zijne maatregelen verordend had, liet zij haar prachtig vaartuig in gereedheid brengen en dit met de rijkste, met goud en zilver geborduurde stoffen behangen, waarop zij, vergezeld van eenen talrijken, uitgedoschten stoet van slavinnen en bedienden, aan boord ging, om eene der dochters van den sultan, met welke zij dagelijks conversatie hield, af te halen.

Overal waar de boot kon aanleggen, stonden de schitterendste equipagies gereed, om het vorstelijk tweetal van dienst te zijn, terwijl de bedienden van het gevolg in last hadden, voor de sultane alles te koopen waar zij in de bazars haar oog op mogt laten vallen, en gelijk wel te denken is, vond menig koopman te Konstantinopel hierbij eene goede rekening. Bij hare terugkomst in het serail zond zij terstond een haren slaven naar Riza-Pacha, om dezen kennis te geven van het uitstapje en de verschillende koopjes die zij gedaan had, zonder te verzwijgen op welk een sommetje die aardigheid zou komen te staan. De seraskier, niet weinig verontwaardigd over zulk een brutaliteit, begaf zich oogenblikkelijk naar den sultan, om zijn beklag te doen en maatregelen te beramen, die den opzigter van het serail eene betere gehoorzaamheid zouden verzekeren. De sultan hoorde hem eerst bedaard aan en zeide toen eenvoudig: » Al wat gij daar vertelt is nu goed en wel; maar ik zou u raden die sultane in dit geval toch liever maar ongemoeid te laten; want ik verzeker u, dat zij anders in staat is u een leelijken trek te spelen, en dit zou mij om u toch spijten."

Het is bekend dat Engeland prachtige eikenboomen bezit. Ziehier eene opgave der voornaamsten: De parlementseik, in Clipstone-park, die gezegd wordt 1500 jaren oud te zijn; het park bestond vóór de verovering en behoort aan den hertog van Portland; — de » wandelstok van den hertog," een andere eik op hetzelfde landgoed, is hooger dan de abdij van Westminster; — de Colthorpe-eik in Yorkshire is 78 voet in omtrek bij den wortel; — de » Tree shire-eik" zoo genoemd omdat hij de graafschappen Nottingham, Derbij en York aanraakt en de grootste uitbreiding van takken heeft; hij overschaduwt 777 vierkante ellen grond. In Monmouthshire werd in 1810 een eik geveld, waarvan de schors 200 p. st. en de stam 670 p. st. [te zamen ƒ 10,000 holl.] opbragt. Men zegt, dat in het huis van Tredegar-park in Monmontshire zich eene kamer bevindt van 42 voet lang en 27 voet breed, waarvan de vloer en de wanden geleverd werden van een eik, die op het landgoed stond.

Te Parijs zijn even als te Londen op Sydenham, doch bij maneschijn, onlangs proeven genomen met eene verlichting met elektriek licht, in de zoogenaamde *lantaren van Demosthenes*. Eene ontzaggelijke volksmenigte, over het *Champ de Mars*, voor de *Ecole Militaire*, in de vlakte van Plaisance, bij den *Arc de l'Etoile*, en op de hoogten van Montmartre en Belle-Ville verspreid, heeft ondanks den grooten afstand en de wijde uitgestrektheid van terrein den schitterenden uitslag dier proeven aanschouwd en bewonderd. Van Montmartre gezien, had het lichtgevend punt, de lichtbaard, der lantaren in het park van St. Cloud de intensiteit eener ster van eerste grootte aan den schoonen hemel van Italie. De geschiedenis der befaamde lantaren van St. Cloud is der vermelding met een enkel woord overwaardig. In den aanvang dezer eeuw werd Frankrijk in Turkije vertegenwoordigd door De Choiseul Gouffier, groot beminnaar van oudheden. Het prachtige marmer van de Louvre dat zijn naam draagt, is even bekend en beroemd als dat hetwelk in Engeland door wijlen lord Arundel werd aangevoerd en naar hem werd genoemd. De heer de Choiseul liet te Athene kopij nemen van het kunstkeurige kleine monument, bekend onder de benaming van lantaren van Demosthenes en bragt het model in pleister over naar Parijs. Het werd aldaar door de gebroeders Trabacly zoo voortreffelijd nagevolgd in gebakken aarde, dat hun werk eene plaats op de tentoonstelling van 1802 waardig werd geoordeeld. Het verwierf de zilveren medaille. De heer Denon gaf er verslag over aan den eersten konsul, die er zoozeer mede ingenomen was, dat hij van hunne gietvormen het schoonst gebruik wilde maken. Het pyramidaal-vormig bouwwerk dat zich op het terras voor de balustrade te St. Cloud schoon verheft, alstoen gesticht, is de beroemde lantaren van Demosthenes, of, zoo als zij algemeen genoemd wordt, van Diogenes. Het gezigt van haar top is allerverrukkelijkst en van groote uitgestrektheid. Een bijzonder geschikt punt dus voor eene doeltreffende proefneming met de bovenvermelde verlichting.

Als een nieuw, merkwaardig verschijnsel wordt gemeld, dat een Amerikaansche kruiser op de kusten van Cuba, een slavenhaler met lading aan boord genomen heeft, zoo als men zegt den bekenden Putnam, ofschoon nu de Echo genaamd. Het schip is van de kust van Afrika, met ongeveer 430 negers vertrokken, waarvan er nog ruim 300 in leven waren. De kapitein en het scheepsvolk zijn naar Boston gevoerd, de Negers naar Charlestown en van daar naar een der forten aan de Vereenigde staten toebehoorende, vanwaar zij per Niagara op 's lands kosten, naar Afrika zullen worden teruggebragt. Den afloop der zaak ziet men nog al met belangstelling te gemoet, want op een Amerikaansch schip als slavenschip staat de doodstraf. Zoo ver zal het echter wel niet komen. De ongelukkige negers mag men beklagen want het is de vraag of men hun door hunne terugzending een beter lot bezorgt dan hun bereid werd; doch alleen door streng de slavenschepen te vervolgen kan men een einde aan dezen verfoeijelijken handel maken, indien men hem ernstig wenscht tegen te gaan.

De direktie der Glasgowsche landbouwmaatschappij heeft bij gelegenheid der laatste tentoonstelling van vee, door kundige veeartsen onderzoek laten doen naar een tentoongestelden fraaijen Ayershire stier, toebehoorende aan J. Stewart van Strathaven. Uit dit onderzoek bleek echter dat het vel van den stier van onder den nek tot tusschen de voorpooten opengesneden, een gedeelte tusschen uitgenomen en weder netjes toegenaaid was; de direktie heeft daarna met 18 tegen 2 stemmen besloten den stier van de tentoonstelling uit te sluiten.

Producten-Handel.

Bij Inschrijving verkocht:

Suiker. Den 8 dezer, van Plant Rozenburg, 22 vaten a 11,65 cent.

Scheepvaart.

AANGEKOMEN.

In Saramacca.

Den 2den dezer, het schip *Theodora Josina*, kapt. C. H. Tjakkes, van Amsterdam.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Wilhelmina, kapt. Klint, adres bij C. J. Leijsner. Sluit 10 dezer.

Suriname, kapt. P. Reijntjes, adres bij J. Gisius. Sluit 28 dezer.

Sagitta, kapt. Bakker, adres bij J. H. Zaal.

Louisa Christina, kapt. Ten Harmse, adres bij J. H. Zaal.

Cuba, kapt. Eijlers, adres bij F. P. Bouguenon.

Amsterdam, kapt. Wehdemeijer, adres bij H. Degenhard.

Willem en Carel, kapt. N. D. Steenveld, adres bij H. Degenhard.

Triton, kapt. Duinker, adres bij J. Gisius.

Josephina Bernardina, kapt. A. F. Bos, adres bij J. Gisius.

Janna Adriana, kapt. Franken, adres bij H. C. Levij.

Eliza, kapt. Visser, adres bij M. J. Polak.

Stad Stavoren, kapt. Hoekstra, adres bij M. M. Curiel.

ADVERTENTIEN.

Gedrukt bij **J. C. Muller Az.**

Het Abonnement is per jaar	*f* 20—
voor zes maanden	» 11—
» drie	» 6—
Voor elk afzonderlijk nommer der Courant	» —25
De prijs der Advertentien is per regel	—25